

Editoriaal

Brussels Gekleurd/Bruxelles en Couleurs is in 1992 ontstaan uit de bezorgdheid van een aantal Brusselse verenigingen in de nasleep van zwarte zondag '91. Bedoeling was het samenleven in volkswijken (zeg dus maar achterstandswijken) op een positieve manier onder de aandacht te brengen en te bevorderen via allerlei socio-culturele activiteiten.

Het initiatief is momenteel aan zijn veertiende jaargang toe en de globale inspanning bundelt jaarlijks de energie van meer dan honderd organisaties. Uitgangsbord en nog steeds de belangrijkste pijler van de werking van Brussels Gekleurd/Bruxelles en Couleurs zijn de wijkfeesten waarvan er in 2004 zowat 34 voor projectsubsidies in aanmerking kwamen. In de wijken waar RisoBrussel aan de slag is spelen opbouwwerkers reeds lang een belangrijke, want meestal coördinerende rol in de realisatie van deze evenementen. Zij zien er immers een belangrijk instrument in om voor het opbouwwerk cruciale doelstellingen te realiseren als daar zijn: inspelen op mogelijkheden van bewoners en actoren in de wijk, wijkbewoners actief betrekken bij de organisatie van activiteiten, inter-culturele contacten bevorderen en samenwerking tussen organisaties realiseren. Deze aandachtspunten kaderen in de meer globale doelstelling van sociale wijkontwikkeling: uitsluiting tegengaan en solidariteit bevorderen. Dit zijn ook de doelstellingen van Brusselse Gekleurd/Bruxelles en Couleurs.

Zoals de naam reeds aanduidt is Brussels Gekleurd/Bruxelles en couleurs een tweetalig initiatief dat in 1996 in een vzw structuur werd gegoten. Het wordt financieel ondersteund door de twee gemeenschappen en hier en daar gemeentelijke overheden maar het moet gezegd dat vooral de Vlaamse input via de VGC doorslaggevend is. Het dient anderzijds ook gezegd dat het financiële luik van Brussels Gekleurd/Bruxelles en Couleurs reeds jaren een zorgenkind is. Komt daarbij dat de koek even groot blijft maar van jaar tot jaar (door het groeiende succes in de wijken) in steeds kleinere stukken moet worden verdeeld.

Het is dan ook niet te verwonderen – en nu komen we tot de orde van de dag – dat de verantwoordelijken van Brussels Gekleurd/Bruxelles en Couleurs in de omzendbrief 2005 potentiële initiatiefnemers herinneren aan de oorspronkelijke doelstellingen voor het organiseren van wijkfeesten. Een pensenkermis hier of daar mag best wel eens opnieuw op haar achterliggende doelstellingen bevroegd worden. Er zal dus strenger toegekeken worden en RisoBrussel kan zich daar volmondig achter scharen.

Meer reserves hebben we bij een nieuw criterium dat in het selectieproces een rol zal spelen: de mate namelijk waarin een project vernieuwend of origineel is. Nu heeft RisoBrussel niets tegen vernieuwing of originaliteit op zich. Nieuwe inzichten in de praktijk realiseren is één van de bestaansredenen van opbouwwerk. Maar de kwalificaties vernieuwing en originaliteit hebben noodgedwongen iets arbitrairs. Wat maakt dat iets vernieuwend of origineel is en wanneer is iets vernieuwender en origineler dan iets anders? Bovendien leert de ervaring dat een goed of geslaagd wijkfeest eerder steunt op herkenbaarheid, vertrouwdheid en traditie (wat niet wil zeggen dat het experimentele geen kans zou kunnen krijgen). Dit is dus een pleidooi om initiatieven vooral op de basisdoelstellingen te bevragen en af te rekenen.

Als dan blijkt dat het kostenplaatje bij gelijke middelen onbeheersbaar blijft, dan moeten overheden o.i. geen bijkomende selectiecriteria aanvoeren maar ligt het actiepunt elders. Dan moeten ze, overeenkomstig de vraag van goedgefundeerde projecten, meer middelen ter beschikking stellen zodat die projecten kunnen bijdragen aan wat die overheden zelf momenteel zo na aan het hart ligt: sociale cohesie. Een vertaling van beleidsprioriteiten naar de begroting noemt men zoiets. Dit alles zou een aardige test kunnen opleveren op het vlak van bi-communautaire samenwerking en dus op het vlak van bereidheid van Brusselse politici om samen te investeren in een grensoverschrijdend stadsproject met en door bewoners. Wanneer grote cultuurhuizen gezamenlijk hun schouders onder culturele manifestaties zetten, kan het alvast wel. (ast)